

Πεισματικά...

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Μα γιατί επιμένεις;». Πόσες φορές δεν θέσαμε το ερώτημα αυτό στον εαυτό μας, στα παιδιά μας, σε όσους βρίσκονται κοντά μας όταν βλέπουμε μία συμπεριφορά ή μία ιδέα να μην επιτρέπουν την απαγκίστρωση, το νέο ξεκίνημα, την έξοδο από μία παγίδα ζωής; Βέβαια, το πείσμα δεν είναι πάντοτε κακό. Ο πεισματάρης άνθρωπος, όταν βάζει κάποιον καλό στόχο και δίνει όλες του τις δυνάμεις για να τον πετύχει, έχει πολλές πιθανότητες να χαρεί. Το πείσμα λειτουργεί παραγωγικά. Το πείσμα αποκαλύπτει δυνατότητες που υπάρχουν εντός μας και που δεν τις γνωρίζουμε σε όλες τους τις εκφάνσεις. Το πείσμα γίνεται παράδειγμα. Μας οδηγεί στην αλήθεια για το ποιοι μπορούμε να είμαστε και όχι μόνο ποιοι φαίνεται ότι είμαστε.

Υπάρχει όμως και το κουραστικό, το κάποτε καταστροφικό πείσμα. Είναι αυτό ενός εγωκεντρισμού που γίνεται από την μία θυμός και από την άλλη εσωστρέφεια. Ο θυμός είναι ένδειξη ότι θέλουμε να ικανοποιήσουμε επιθυμίες, χωρίς να εξετάσουμε αν μπορούμε και αν μας ταιριάζουν. Το πείσμα γίνεται συσσώρευση θυμού σε μία παρορμητική και επίμονη ενασχόληση με την επιθυμία, ώσπου ο άνθρωπος να μη λογαριάζει ούτε τους άλλους ούτε ποιος είναι. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται και εσωστρεφής. Η εμμονή στην επιθυμία ή την ιδέα τον αυτοαπορροφά. Θέλει να αποδείξει ότι μπορεί και δεν λογαριάζει ούτε το αν αξίζει ούτε το αν πρέπει. Συχνά δεν λογαριάζει ούτε τους άλλους. Ο πεισματάρης έχει κέντρο μόνο το «εγώ» του. Έτσι δεν ακούει κανέναν. Και λειτουργεί και αυτοκαταστροφικά και δυσκολεύει τη ζωή των άλλων.

Ο πεισματάρης είναι ιδιότροπος. Έχει γίνει ένας μικρός θεός που γκρινιάζει για ό,τι δεν μπορεί να εκπληρώσει, που επαναλαμβάνει τις προσπάθειες για να κάνει όχι το ανέφικτο, αλλά αυτό που θα τον δικαιώσει στα μάτια του ότι μπορεί. Ο πεισματάρης γίνεται κουραστικός για τους άλλους, γιατί όσο και να τον αγαπούνε, κάποια στιγμή δεν μπορούν να τον ακολουθήσουν στο ταξίδι των εμμονών του. Τον βαριούνται. Λυπούνται γι' αυτόν, αλλά δε θα μείνουν κοντά του περισσότερο, εκτός από αυτούς που είναι υποχρεωμένοι να συνυπάρχουν μ' αυτόν. Και γι' αυτούς όμως η πεισματάρικη ιδιορρυθμία του θα τους κάνει κακοδιάθετους έναντί του.

Ένα «αμάν πια», φανερό ή κρυφό, θα χτυπά στη σκέψη τους, και η ψυχική απόσταση θα εντείνεται.

Ο πεισματάρης στον έρωτα κάποτε μπορεί να πετύχει αυτό που επιθυμεί. Όταν όμως διαπιστώνει ότι το πρόσωπο με το οποίο θέλει να συνδεθεί δεν του ταιριάζει ή δεν θέλει εκείνο να είναι μαζί του, ας μη δεσμεύει τον εαυτό του στο πείσμα ότι η επιλογή του είναι σωστή και πρέπει να εκβιάσει την επιτυχία της. Χρειάζεται και να φεύγουμε.

Στη πνευματική ζωή το υγιές πείσμα, αυτό που έχει να κάνει με τον αγώνα εναντίον των παθών, με την επιμονή, με την μετάνοια, ευλογείται. Αντίθετα, η εμμονή στην αμαρτία, η εμμονή στην αν-υπακοή, η εμμονή στο «εγώ» ως κέντρο του κόσμου, η αταπείνωτη καρδιά μας χωρίζουν τόσο από τον Θεό όσο και από τον πλησίον. Όταν συνειδητοποιούμε τα πείσματά μας, ας παρακαλούμε τον Θεό να μας φωτίσει να βγούμε από όσα μας βλάπτουν. Κυρίως όμως ας ταπεινωνόμαστε. Ας εμπιστευθούμε τον Θεό για ό,τι δεν μας βγαίνει και να ανοιγόμαστε σε ό,τι μπορεί να μας βοηθήσει στην οδό της αγάπης και της σωτηρίας.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/30qJ8Zd>